

interview.

Globetrotter Ann Wauters weet van geen ophouden

► Ann Wauters (r.)
in actie op training
met de Belgian Cats.
© KAROLY EFFENBERGER

De grande dame van het Belgische basketbal

Na Frankrijk, Rusland, Zuid-Korea, Spanje, België en Europa won Ann Wauters (36) recent ook de titel in de VS. Een hoogtepunt waar ze nog een seizoen Turkije aan vastplakt en tussentijds de nationale ploeg aan rust, gestalte en ervaring helpt. Een gesprek met de beste Belgische sportvrouw die nooit erkenning kreeg.

HANS VANDEWEGHE

Op 24 oktober landde ze in Brussel na dik vier maanden Los Angeles. Ze gaf een persconferentie, sliep één nacht in haar bed in Bellegem en reisde meteen naar haar nieuwe team Agü Spor Kayseri in het midden van Turkije. Afgelopen zondag speelde ze daar nog een competitiewedstrijd en dan was het hollen naar het vliegveld. In de nacht van zondag op maandag stak ze opnieuw de sleutel in de deur van haar huis in Bellegem, nu voor drie nachten.

Woensdag sloot ze aan bij de nationale ploeg, een dagje na de anderen en na twee dagen bij het gezin. Vandaag, zaterdag 19 november, speelt ze met de Belgian Cats thuis tegen Wit-Rusland en woensdag in Polen. Vandaar gaat het in één ruk terug naar Turkije. En zo houdt ze dat al achttien jaar lang vol, die zes maanden tot en met de bevalling van Vince uitgezonderd, maar toen had ze tijdens de zwangerschap al een contract getekend met Valencia.

Haar vrouw Lot Wielfaert (40), met wie ze

samen drie kinderen grootbrengt, keek er hoege-naamd niet van op toen Ann enkele weken na de bevalling al begon te trainen. "Ann heeft speciale genen. Zij heeft Vince (5) op de wereld gezet, ik onze dochters Lou (5) en Dree (2). Vince is de enige die nooit ziek is. Die Wautersers zijn oersterk."

Dat blijft een behoorlijk mysterie. Jij bent 36 maar lijkt weinig te mankeren, terwijl je jaren aan een stuk dubbele seizoenen hebt gedraaid.

Ann Wauters: "Eigenlijk heb ik alleen last aan één knie. Met om de zoveel maanden inspuitingen met hyaluronzuur kan ik het onder controle houden, maar dat kraakbeen is natuurlijk aan het wegslijten. Verder heb ik eigenlijk niks. Ik ben trager geworden vergeleken met tien jaar geleden, minder explosief en ik recupereer minder makkelijk, maar ik ben slimmer geworden tegen steeds atletischer speelsters. En ik doe het nog even graag. Als ik twee dagen niet kan sporten..."

Lot Wielfaert: "...loopt ze ferm *ambetant*. Gelukkig hebben we hier in huis een fitnesszaaltje. Zelfs op vakantie op de Malediven staat Ann op de loopband. →

► Ann Wauters verzamelde in haar lange carrière de ene trofee na de andere: 'Ik ben nog steeds gek op basketbal, dus waarom zou ik stoppen?' © KAROLY EFFENBERGER

"Zitten we in de Provence, dan rijdt zij per koersfiets de Ventoux naar boven en ik erachter-aan met de auto. Anderzijds is dat precies wat ik vanaf heel jonge leeftijd zo bewonder in Ann: die vastberadenheid, die discipline, die wil. Alles zal ze doen om zo fit mogelijk haar vak te kunnen beoefenen."

Ann: "Ik zit zo in elkaar. Het is niet dat ik een ADHD'er ben, want ik kan ook gewoon rustig zitten en niks doen. Trainen geeft structuur aan wat ik doe en ik ben nog steeds gek op basketbal, dus waarom zou ik stoppen?"

Lot heeft ook basketbal gespeeld. Dus kunnen jullie samen trainen.

Lot: "Ik heb ook basketbal gespeeld, maar ik heb er minder last van. (lacht) Bovendien, we zijn in het verleden weleens samen gaan trainen, maar dan bepaalde zij wat ik moest doen en dan was het alsof ik in het leger zat. Als we naar een plein-tje gingen en ik haar ballen moest aangeven, was het altijd mijn schuld als ze miste. Neen dus, wij samen trainen is geen goed idee."

Ann: "Ik ben ook voor mijzelf kritisch hoor. Een verloren wedstrijd betekent een nachtje piekeren."

Je hebt nu ook de titel gewonnen in Amerika met de LA Sparks. Hoe was Los Angeles?

Ann: "Super gewoon. We woonden in Marina del Rey aan de rand van Venice Beach, twee blokken van het strand met Muscle Beach en die basketbalveldjes van White Men Can't Jump. Trainen doen ze daar in één lange sessie en dus waren wij om 2 uur klaar. Ik zat bijna elke dag met Lot en de kinderen op het strand. Toen ik de mail kreeg van de coach van de Sparks, had ik serieuze twijfels of ik dat nog wilde doen, maar Lot zei: 'Hmmm, L.A.' Toen zag ik het ook wel zitten. Anderen ook. (lacht) Ik dacht nog: tiens, zo veel bezoek hebben we nooit gehad in Rusland. En ze staan ook niet te dringen om naar Turkije te komen."

Wat je zegt. Kayseri ligt in Centraal-Anatolië. Wat ga je daar zoeken, behalve een mooi contract allicht?

Ann: "Dat contract heeft meegespeeld, maar ik vind Turkije een mooie competitie. Het glas is nog niet helemaal leeg, wel bijna en ik ga het helemaal uitdrinken, want ik wil na mijn carrière geen spijt hebben dat ik iets niet heb gedaan of dat ik nog zin had in basketbal en toch ben gestopt. Ik heb het altijd jammer gevonden dat Canberra toen niet is doorgedaan omdat mijn mama ziek was, maar in Australië geraken we weleens met een gewone reis. Australië staat nog op mijn bucketlist, nietwaar Lot?"

Lot: "Ann heeft een bucketlist. We hebben onlangs haar eerste lijstje met wat ze wilde doen nog teruggevonden. Dat had ze opgeschreven in Samara. Een huis bouwen stond daar onder meer op en net zoals het meeste wat op dat lijstje stond, is dat gerealiseerd. Ann is bijzonder planmatig, een beetje het tegenovergestelde van mij. Maar wat Kayseri betreft, ik blijf hier met de kinderen en ik kom alleen in de schoolvakanties af. Ze zijn

5,5 en 2 en dan kunnen ze rustig naar de kleuter-klas."

Ann: "Dat wordt dus elke dag FaceTime. Hopelijk ontploffen er niet te veel bommen, want dan gaat in Turkije het internet op zwart. In afwachting van de vakanties zal ik veel Netflix kijken. Mijn leven is makkelijker want ik kan uitslapen, maar ik denk dat ik het lastig zal krijgen. Voor Lot met die drie kinderen wordt het ook zwaarder."

Jij was ooit keuze nummer één in de WNBA, in hét basketballand. Steekt het niet dat je deze keer weinig aan spelen toekwam?

Ann: "Ja natuurlijk. Ik heb nooit eerder een hele wedstrijd op de bank gezeten en nu wel. Ik was daar niet blij mee. Of het terecht was?"

Lot: "Neen, het was niet terecht, de coach roteerde gewoon te weinig, waardoor jullie de ene wedstrijd wonnen, maar de andere weer verloren."

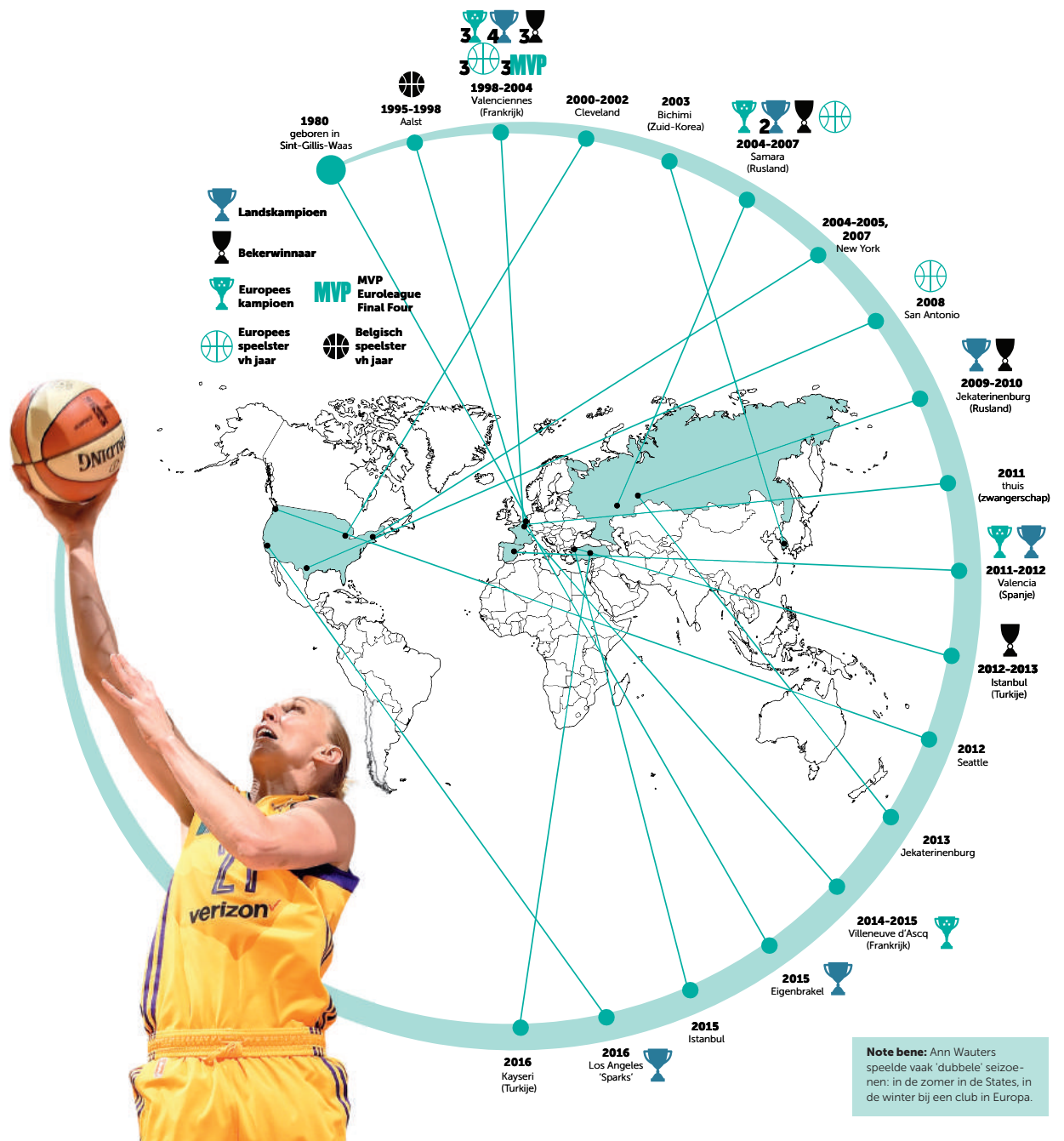
'Magic Johnson wachtte ons in de kleedkamer op na de nederlaag in match vier. Zo inspirerend, zo motiverend, die stem, die glimlach'

Ann: "Ik had mijzelf wel iets vaker in het veld gebracht, dat wel. We waren natuurlijk met vier voor die ene plek op de center, maar dat had ik hem ook gevraagd: wat kan ik jullie bijbrengen? Een bepalende rol vanaf de bank, zei hij. Uiteindelijk gebruikte hij mij nauwelijks en we zijn kampioen geworden. Dus heeft hij gelijk. (lacht) Maar ik was niet echt gelukkig, neen."

"En toch is het een unieke ervaring geworden. Een van onze teameigenaars was Magic Johnson (de legende van de Los Angeles Lakers, HV). Hij is naar alle finalewedstrijden komen kijken, zelfs in Minneapolis. In wedstrijd vier thuis konden we het afmaken: Magic, Kobe Bryant, Snoop Dogg en Floyd Mayweather zaten naast het veld, maar we verloren. Magic wachtte ons op in de kleedkamer. Zo inspirerend, zo motiverend, die stem, die glimlach, het was muisstil: *been there*, zei hij, het is ooit voor ons thuis niet gelukt tegen de Celtics, maar we zijn in Boston gaan winnen en dat kunnen jullie ook. Echt waar: door die speech zijn wij de vijfde wedstrijd bij de Minnesota Lynx gaan winnen."

Vroeger had je het weleens over het omgekeerd racisme van de zwarte collega's naar de Europese speelsters. Merk je dat nog?

Ann: "Neen. Het team had vijf Europese speelsters, met opzet, om meer teamspirit in de ploeg te krijgen want Europeanen spelen het spel collectiever. →

Maar wij kwamen natuurlijk midden in die Black Lives Matter-storm terecht. Boeiend hoor, die raciale verdeeldheid waar dat land nog steeds mee kampt.”

Lot: “Er is wel wat aan de hand, hè Ann. Wat Alana heeft meege-maakt, dat kunnen wij ons niet inbeelden.”

Ann: “Neen zeg. Alana Beard, een zwarte teammate die in een mooie auto rijdt, was van training onder-weg naar huis en werd tegen-gehouden door de politie. In 2015 was in Texas iets fout gegaan met een zwarte vrouw die ook was tegengehouden door de politie en die in de gevangenis was beland en daar was gestorven. Dus was Alana's eerste reactie om haar handen boven op het stuur te leggen toen de politie op haar toestapte. Op veilig spelen en vooral geen aanleiding geven tot meer. Vreselijk. Die discussie over Black Lives Matter toonde mij dat wij gewoon niet weten wat het is om daar op te groeien en zwart te zijn.”

Lot: “Racisme zit in de onderbuik van de blanke Amerikaan. En nu is ook nog die Trump verkozen. Dat had mijn broer, die in New Jersey woont, trouwens voorspeld.”

Zwarte Pieten kennen ze daar ook niet.

Ann: “Ik ben erover begonnen, uiterekend deze zomer. Zwarte Piet, zwart geschilderd, een hulpje van een blanke heilige, daar kunnen ze echt niet bij. Ja maar, zei ik, hij is zwart door de schoorsteen en het is een traditie enzovoort. Ook dat ging er echt niet in. Als je er bij stilstaat, is het natuurlijk zo fout als wat.”

Waar hebben jullie het liefst gewoond? Niet in Jekaterinenburg, neem ik aan.

Ann: “Hoewel, dat was ook niet zo slecht. De laatste keer, met Dree die enkele maanden was en daar ziek werd, was er te veel aan. Ik dacht toen echt: ik ben klaar met het buitenland.”

Lot: “Ann kreeg een aanbod van Villeneuve-d'Ascq, hier bijna om de hoek, en ze heeft meteen getekend.”

Ann: “Los Angeles deze zomer was echt tof, maar het beste was wellicht Valencia. Mooi weer, mooie stad, we woonden ook prima aan de opera, maar we huurden tijdens de hete zomer een huis aan het strand. Plus, we wonnen daar de Euro-league (*de Champions League van het basketbal*, HV).”

Lot: “San Antonio was ook prima, met al dat Mexicaans eten.”

Ann: “Daarna ging ik bij Galatasaray spelen in Istanbul, en ook daar was het echt goed wonen. Mooie stad, jammer van de instabiliteit in dat

‘Ik heb bij Poetin, Erdogan en Trump gespeeld. Ja, dat klopt. Maar ik kan het gewicht van de wereld niet dragen’

land. Moskou was minder. We woonden dicht bij het Rode Plein, maar het verkeer is er verschrikkelijk, waardoor je minder buiten komt.”

Twee getrouwde vrouwen met drie kinderen, hoe leg je dat uit in het buitenland?

Ann: “Niet uitleggen wat niet moet worden uitgelegd. In Californië is het natuurlijk geen item, *same sex marriage* wordt daar aanvaard. In Turkije praat je daar alleen over met je medespelsters, maar die hebben meteen zoiets van: daar moeten wij hier niet mee afkomen. Je past je aan. En als de kuisvrouw denkt dat Lot mijn zus is, dan mag ze dat denken. Dat maakt het voor iedereen makkelijker.

“Ik ben er in België een paar keer op aange-

► Ann Wauters: ‘Kim Gevaert is ook nooit Sportvrouw van het Jaar geworden. Is dat een troost? Ik moet niet getroost worden.’

© KAROLY EFFENBERGER

sproken waarom ik niet méér rol-model ben, bijvoorbeeld voor het lesbisch huwelijk, maar dat ligt niet in mijn aard. Ik stop het hoege-naamd niet weg, en ik praat erover, maar ik wil ook geen uithangbord zijn. Hetzelfde met politiek. Jij zegt nu ook: je hebt bij Poetin, Erdogan en Trump gespeeld. Ja dat klopt en ik mis eigenlijk alleen nog Noord-Korea en China. Ik heb daar een mening over, maar had ik daar dan niet moeten gaan spelen? Ik kan het gewicht van de wereld niet dragen.”

Je wil niet zeggen wanneer je stopt, maar dit duurt geen jaren meer. Al een idee wat je gaat doen?

Ann: “Jawel. Ik ga bij Atticus werken, het atletenbegeleidingsbureau van Jesse De Preter (*ooit business-partner van Vincent Kompany*, HV). Ex-volleybalinternational Julie Rumes zit daar ook en haar ken ik van toen ze met Tomas Van Den Spiegel in Moskou woonde. We kwamen elkaar tegen in de fitness en we hebben contact gehouden.

“En ik wil mij aansluiten bij Pulso-Preventielab in Zwevegem. Ik denk aan een project om basketbal-talent te helpen ontwikkelen. Ik

geloof in het Amerikaanse systeem waarbij de atleet naast de teamtraining investeert in zijn eigen lichaam om die concurrentiestrijd met de andere te winnen. Ik ben sinds 2015 A-trainer basketbal en zelf coachen zal ik ook ooit wel doen, maar nu even niet. Als ik stop met spelen, is het omdat ik klaar ben met dat bestaan. Meteen hetzelfde leven gaan leiden, zittend naast het veld, lijkt mij geen goed idee.”

En dan de vraag die altijd terugkomt: de erkenning of het gebrek eraan, steekt dat nog?

Ann: “Bij Lot en mijn omgeving meer dan bij mij.”

Lot (*blaast*): “Jij vindt dat niet belangrijk en je krijgt ook erkenning, maar dan vooral in het land waarin je speelt of van je sport (*Ann Wauters werd vijf keer Europees speelster van het jaar*, HV). Maar ik blijf het een gebrek aan Belgische topsport-cultuur vinden.”

Ann: “Ik heb tijdens mijn beste jaren concurrentie gehad van Kim Clijsters en Justine Henin. Vervolgens wint Tia Hellebaut goud. Nu is er Nafi Thiam, terecht dat die wint, want wat een prestatie. Kim Gevaert is ook nooit Sportvrouw van het Jaar geworden. Is dat een troost? Ik moet niet getroost worden, maar een beetje meer erkenning had wel gemogen. Ik won in 2015 met Villeneuve-d'Ascq de FIBA EuropaCup en bij het daaropvolgende Sportgala was ik niet eens uitgenodigd. Ik zou daar bitter om kunnen zijn, maar ik lach dan liever eens.”